ANUL III — Nr. 824 O SINGURĂ EDIȚIE SÂMBĂTĂ, 11 MAI 1891

NUMĔRUL 10 BANĬ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CĂREI LUNI
și se plătesc tot-d'auna înainte

In București la casa Administrației
Din Județe și Străinătate prin mandat poștal
Un an în țară 30 lei, în străinătate 50
Șease luni „ 15 „ „ „ 25
Trei luni „ 8 „ „ „ 13

Un numĕr în Străinătate 15 bani

MANUSCRISELE NU SE NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuiu strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANĬ

ANUNCIURILE
Din BUCUREȘTI și JUDEȚE se primesc:
NUMAI la ADMINISTRAȚIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administrație și la toate Oficiile de publicitate.
Anunciuri la pagina IV . . . . . 0.30 b. linia
„ „ „ III . . . . . 2 — lei
„ „ „ II . . . . . 3 — lei
Inserțiunele și Reclamele 3 lei rândul.
LA PARIS, ziarul se găsește de vênzare cu numĕrul la kioșcul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANĬ

ADMINISTRAȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANU

RĔDACȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

10 MAI ZI DE DOLIU

București, 10 Mai 1891

Astăzi se împlinește un pătrar de secol de când reaoa ursită a acestei țări a voit ca un locotenent dintr'o cazarmă prusacă să se urce pe Tronul României.

Se știe în ce împrejurări anormale s'a făcut la 1866 simulacrul de plebiscit care a pus Coroana țărei pe capul lui Carol I. Am zis și vom repeta în tot-d'auna că alegerea lui Carol I a fost o surprindere. Țara a fost amăgită de o ceată de politiciani nemernici cari, temêndu-se unul de altul, au înscenat o comedie nedemnă, jertfind dreptul cel mai scump al Poporului și prostituând Tronul țărei unuĭ strein de lege și de neamul nostru.

In asemenea condițiuni, a făcut Carol I intrarea Sa în Bucureștĭ în ziua de 10 Mai 1866.

El avea o misiune de îndeplinit, aceea de a face politică nemțească. Germania avea nevoie de un agent credincios la gurile Dunărei. Il găsi în Carol I, care, de la 1868 încoace, a devenit robul politicei germane.

Era un mijloc pentru Dênsul de a scăpa de această robie.

Trebuia să se adreseze într'un mod leal către țară, să încerce a se identifica cu aspirațiunile, cu interesele ei și ast-fel să caute a dobândi iubirea poporului român.

Trebuia mai ales să întrebuințeze înrîurirea Sa pentru a procura țărei Sale adoptive ocrotirea Europei.

El nu putea să nu știe că scopul principal pe care îl urmăreau aceĭ carĭ susținuseră ideia uneĭ Dinastiĭ streine era mai ales d'a dobândi sprijinul, sau cel puțin, buna voință a Putereĭ marĭ care ne va da un Suveran.

Germania ne dăduse pe Carol I; de atunci ca devenise a-tot-puternică în Europa, eram dar în drept să ne așteptăm că vom trage un folos din faptul că Suveranul Țărei era un Principe german înrudit cu familia Hohenzollern.

O scurtă recapitulare a faptelor va dovedi cât de crud am fost amăgiți.

Suntem siliți a ne repeta, reîmprospătând în memoria Românilor un șir de fapte cunoscute pe carĭ le-am expus de sutimi de ori. Dar, în fața solemnităței pe care lingăii dinastieĭ voesc a o da zileĭ de astăzĭ, credem a împlini o datorie sfântă restabilind adevĕrul în privința nefasteĭ Domniĭ a luĭ Carol I.

Să începem cu partea privitoare la politica externă.

Nu se poate tăgădui că la 1868 scandaloasa afacere Strussberg a fost opera Regeluĭ. N'avem de cât să amintim modul cum Carol I a impus atuncĭ Guvernuluĭ și Parlamentuluĭ acea concesiune oneroasă care a pricinuit Țăreĭ sacrificiĭ enorme în folosul unuĭ consorțiŭ de prințișorĭ germanĭ.

La 1868 guvernul D-luĭ Ioan Brătianu a căzut, fiind-că cabinetul din Berlin începuse a menaja pe Austro-Ungaria în prevederea rĕzboiuluĭ pe care îl plănuia contra Franciei și nu voia să permită ca România să se nemțească Monarchia Habsburgilor prin revendicarea Transilvaniei.

La 1871 guvernul D-luĭ Ioan Ghica a căzut, fiind-că n'a voit a vĕrsa sângele tinerilor generoși carĭ nu puteau suferi în tăcere îngâmfarea nemțească care celebra într'un mod sgomotos îngenunchiarea Franciei, insultând durerea Românilor.

Tot la 1871 guvernul conservator fu silit să impună Camerilor afacerea Bleichroeder, și Germania ne amenința cu intervenirea turcească dacă nu vom ceda exigențelor acționarilor germanĭ.

La 1875 Carol I stărui ca să se voteze în grabă convenția comercială cu Austro-Ungaria și linia Ploeștĭ-Predeal. Toată lumea știe cât ne-a costat și una și alta.

La 1876 guvernul conservator căzu, fiind-că nu a voit să urmeze înțelegerea ce se stabilise în întrevederea de la Reichstadt unde Germania și Austro-Ungaria se obligaseră a lăsa Rusieĭ libertatea acțiuneĭ contra Turcieĭ și a'i permite să redobândească Basarabia.

La 1877 Carol I, după sfatul Germanieĭ, ia parte la rezboiul turco-rus, sacrifică 10 miĭ de Românĭ pentru a câștiga puțină glorie și, în loc să urmeze alianța cu Rusia și a trage dintr'însa un folos, El se preface că nu știe nimic de retrocedarea Basarabieĭ și acuză pe Rusia de trădare. Cu toate acestea toată lumea știe că în luna luĭ Iunie 1877, guvernul englez fiind interpelat în privința intențiunilor Impĕratuluĭ Alexandru II în caz de izbândă, respunsese în ședința publică a parlamentuluĭ că una din condițiunile pe care Rusia le va impune va fi retrocedarea Basarabieĭ române. Așa dar, Carol I a trecut Dunărea în plină cunoștință că vom pierde Basarabia chiar dacă vom contribui la victoria Rușilor, cu toate acestea el a luat parte la rezbel, fiind că avea nevoe de a'șĭ face popularitate, și fiind că Germania o voia.

Tot Germania ne-a oprit în urmă când puteam trage un folos din ajutorul pe care îl dădusem Rusieĭ, pentru că principele de Bismarck voia să micșoreze cât va putea izbânda Rusieĭ și a face ca Austro-Ungaria să se folosească de rezbelul turco-rus pentru a înainta în peninsula balcanică.

La 1878 Germania ar fi putut să ne aducă marĭ serviciĭ cu ocaziunea tratatuluĭ din Berlin. In loc de aceasta, ea ne părăsi și făcu ca plenipotențiariĭ noștri să joace un rol ridicol. In loc de a ne folosi cu ceva, ne pomenirăm cu pierderea Basarabieĭ, fără despăgubire de rĕzboiu și cu chestiunea evreilor în spinare.

La 1880 am obținut în fine recunoașterea independențeĭ noastre și Regatul fu proclamat dar politica germană ne cerea în schimb convențiunea de comerciu cea maĭ oneroasă și rescumpărarea căilor ferate, pe când Austro-Ungaria'șĭ impunea faimosul ante-proiect pentru regularea navigațieĭ pe Dunăre.

La 1883 Germania ne împiedica de a lua parte la conferința din Londra unde chestiunea Dunăreĭ fu rezolvată contra noastră și în favorul Austro-Ungarieĭ.

In acelaș an D-nu Ion Brătianu fu silit să alipească Statul român la politica Puterilor centrale, pentru a obține ca decisiunile conferințeĭ din Londra în privința Dunăreĭ să nu fie executate. Tot atuncĭ politica germană împinse pe guvernul D-luĭ Ion Brătianu a cere Camerilor suprimarea porturilor libere din Galați și Brăila, închizênd ast-fel Occidentuluĭ debușeurile noastre fluviale cele maĭ însemnate în folosul traficuluĭ german și ne impuse fortificările.

La 1885 Germania a încurajat pe D-nu Ion Brătianu în lupta sa economică contra Austro-Ungarieĭ și a făcut ca să ne punem în rĕzboiŭ vamal cu dînsa în scop d'a favoriza exportul industrieĭ germane pe valea Dunăreĭ.

Această scurtă expunere, bazată pe fapte istorice ce nu se pot tăgădui, credem că este îndestulătoare pentru a ne convinge de urmările fatale ce a avut pentru țara noastră experiența dinastieĭ germane, din punctul de vedere al politiceĭ exterioare.

* * *

Să vedem acum ce ne-a adus Carol I în politica interioară.

Astăzĭ nimenĭ în această țară nu se maĭ îndoește că visul de aur al Regeluĭ a fost de a ajunge la guvernul personal. In primiĭ anĭ aĭ Domnieĭ Sale, Carol I n'a putut să'șĭ manifeste tendința spre guvernul personal căcĭ nu avea încă în dosul sĕu protecțiunea uneĭ Germaniĭ puternice. Sprijinul din afară îĭ lipsea, înlăuntru nu'șĭ pregătise încă uneltele; de aceea autoritarismul Sĕu nu s'a arătat de cât atuncĭ când interesele Sale materiale erau în joc, de pildă la 1868 cu ocaziunea concesiuneĭ Strussberg.

Abia de la 1871 încoace tendințele Sale autoritare aŭ început a lua o formă maĭ precisă prin căderea ministeruluĭ Ioan Ghica, prin amenințarea uneĭ abdicațiunĭ și chemarea la putere a conservatorilor.

După 5 anĭ de regim conservator, Carol I înțelese că, pentru a ajunge la scopul sĕu îĭ trebuia unelte maĭ populare, și tot de o dată maĭ mlădioase. El le găsi în partidul liberal. Atuncĭ el începu să încurajeze în taină opozițiunea, sili pe D-nu Catargiu să disolve Senatul, și dădu luĭ Ion Brătianu acea faimoasă declarațiune privitoare la libertatea alegerilor. Ministerul Catargiu căzu, și elementele coalițiuneĭ de la Mazar Pașa, carĭ ajutaseră pe Ion Brătianu a se urca la putere, fură eliminate unul câte unul.

La 1877 țara luă parte la rezbelul turco-rus, armata noastră își făcu datoria cu prisosință și legenda marelui căpitan fu creată de liberalĭ carĭ deveniseră complicii Palatuluĭ. Rezultatul fu tratatul din Berlin care ne luă Basarabia și ne hărăzi împămîntenirea Evreilor și chestiunea Dunăreĭ.

De aci începe acel regim de tristă memorie când între Palat și D. Ioan Brătianu se făcuse un pact prin care politica exterioară nu maĭ era condusă de cât de Rege și în schimb, guvernul putea să dispună de Țară dupe placul sĕu. Cestiunea Dunăreĭ, rĕscumpĕrarea căilor ferate, suprimarea porturilor libere, înfeodarea Românieĭ la politica austro-germană, părăsirea fraților noștriĭ de peste munțĭ, fortificările, n'aŭ fost de cât rezultatul politiceĭ exterioare a luĭ Carol I; distrugerea partidelor, vițiarea instituțiunilor, coruptiunea cea maĭ sfruntată, abuzurile de tot felul, aŭ fost opera politiceĭ interioare tolerate de Rege, în schimbul foloaselor materiale ce dobêndise prin instituirea Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Astfel s'a stabilit guvernul personal pe baza unuĭ compromis imoral și rĕŭ-făcĕtor. Dar Regele nu s'a mulțumit cu atâta: El simțise de mult că va trebui să se despartă de Ioan Brătianu și 'șĭ pregătise mijlocul d'a continua regimul personal sub altă etichetă. Junimiștiĭ eraŭ de mult menițĭ a fi urmașiĭ luĭ Ioan Brătianu.

In primă-vara anuluĭ 1888, când ministerul Ioan Brătianu căzu în fața mișcăreĭ opozițiuneĭ unite încurajate în taină de către Palat, Regele a jucat o comedie nedemnă, prefăcându-se că însărcinează pe D. Dimitrie Ghica cu formarea cabinetuluĭ, pe când era de mult decis să cheme la putere pe junimiștĭ; și în adevĕr, dupe câte-va zile de criză ministerială, opoziția unită fu înlăturată și cabinetul junimist fu impus Țăreĭ cu consimțimêntul D-luĭ Ioan Brătianu care făgădui d'a nu'l combate, cu condițiune ca abuzurile colectiviste să nu fie date la lumină.

Pe aceste premise necurate s'aŭ format guvernele de camarilă carĭ aŭ urmat până astăzĭ.

Fazele prin carĭ aŭ trecut conservatoriĭ, în deosebitele lor nuanțe, de la 1888 încoace, sunt proaspete în memoria tutulor.

Din frămâtărĭ, în frămâtărĭ, trecênd de la junimiștĭ, la junimisto-conservatorĭ, de la aceștia din urmă la liberalĭ-conservatorĭ, apoĭ la junimisto-concentrațĭ și în fine la guvernanțiĭ actualĭ, regimul conservator a ajuns a fi ceea ce este astăzĭ, adică o nouă plăsmuire a Palatuluĭ, gata a executa poruncile de la Berlin în politica din afară și a îndeplini poftele nesățioase ale Luĭ Carol I în politica dinăuntru.

Din această expunere reese progresiunea pe care a urmat'o Carol I spre a ajunge la guvernul personal.

Sistemul pe care l'a adoptat este cel următor:

Inainte de toate El se asigură ca aceĭ pe carĭ îĭ chiamă la putere vor face tot ce li se va cere, atât în privința intereselor Sale materiale cât și în privința politiceĭ exterioare. O dată sigur de aceasta, Carol I susține pe primul Sĕŭ ministru până în pânzele albe și lasă opoziția să țipe, până în ziua când vede că El singur este în pericol. Atuncĭ începe a încuraja opoziția pe tăcute și sapă guvernul Sĕŭ până când îl slăbește și îl aduce la cădere.

Dar, înainte de a chema opoziția la putere, El o divide și 'șĭ asigură ceea ce L privește personal.

De o succesiune constituțională și normală a partidelor nicĭ nu poate fi vorba, căcĭ nu Parlamentul face saŭ rĕstoarnă guvernele, ci Regele numește ministerele și acestea din urmă îșĭ fac Camere dupe placul lor.

In timpul acesta Carol I joacă o comedie nedemnă prefăcêndu-se că garantează libertatea alegerilor.

Iată procedimentele constituționale ale Regeluĭ; toate partidele le cunosc, toate pe rênd s'aŭ plâns de ele, fiind-că toate le-aŭ suferit.

Asemenea procedimente pot fi scuzabile pentru un ambițios vulgar ce are drept țintă de a ajunge și de a se menține un timp oare-care la putere, dar când sunt întrebuințate de un Suveran care pretinde a fi reprezentantul principiuluĭ monarhic, ele imprimă Dinastieĭ sale sigiliul vremelnicieĭ și coboară pe Capul Statuluĭ la rolul înjositor al unuĭ *intrigant politic*.

Grație istețimeĭ sale iezuitice și a lipseĭ de caracter a celor maĭ mulțĭ din bărbațiĭ noștri politicĭ, Carol I a izbutit a stabili regimul personal; dar a izbutit în paguba moravurilor și a instituțiunilor noastre politice.

Carol I, ca om politic, este Suveranul cel maĭ corupător pe care îl întâlnim în istorie.

El a domnit pentru a corupe și a corupt pentru a domni.

* * *

Ca Rege, ca conducĕtor politic am vĕzut că Carol I n'a adus de cât rele asupra Țăreĭ atât din punctul de vedere exterior cât și din cel interior. El a călcat Constituțiunea, nu fățiș, nicĭ prin o lovitură de Stat, căcĭ îĭ a lipsit curagiul, ci, pe căĭ piezișe, prin corupțiune.

In loc de a domni și de a nu guverna, El a guvernat și n'a domnit.

Zicem că n'a domnit în adevĕratul și bunul înțeles al cuvântuluĭ, căcĭ n'a întrebuințat înrâurirea Sa de Cap de Stat acolo unde putea să facă bine, ci numaĭ acolo unde putea să se folosească personal.

Să luăm de pildă rolul Sĕŭ ca șef al armateĭ.

Ce-a făcut Carol I pentru a ridica moralul armateĭ noastre?

Abia sosit în Țară, primul sĕu fapt a fost demoralizător pentru armată.

El, care este născut și crescut într'o Țară unde credința armateĭ către Suveran a fost tot-d'auna tradițională, nu s'a sfiit de a da exemplul cel maĭ rĕu, cel maĭ perfidios, cel maĭ demoralizator, resplătind trădarea militarilor carĭ luaseră parte la complotul nocturn din 11 Februarie 1866.

Acest fapt singur ar fi îndestulător pentru a osîndi pe orĭ-ce Suveran, necum un principe strein de la care orĭ-cine avea dreptul să se aștepte că va ține maĭ presus de toate la onoarea militară.

Dar în urmă ce a făcut Carol I ca să merite titlul de Creator al armateĭ române?

A intervenit el oare vre odată pentru a împedica vr'un abuz saŭ o nedreptate? Intrebuințat'a înrîurirea Sa firească ca șef Suprem al armateĭ pentru a pune capĕt favoritismuluĭ saŭ altor neajunsurĭ de care armata este bântuită?

Nu! Carol I nu s'a preocupat de ce se petrece în armată de cât priimind raporturĭ de la miniștriĭ sĕĭ de rĕzboiŭ, carĭ toțĭ făceaŭ politică precum le poruncea primul ministru.

Când eraŭ roșiĭ la putere, ofițeriĭ suspectațĭ de ideĭ conservatoare eraŭ persecutațĭ, mutațĭ, lăsațĭ la o parte; când veneaŭ albiĭ, ofițerĭ cu ideĭ liberale eraŭ prigonițĭ la rêndul lor.

Tot atât de nemeritată este faimoasa și ridicula poreclă de *„mare Căpitan"* hărăzită luĭ Carol I de lingușitoriĭ sĕĭ interesațĭ.

Nicĭ un act de bravură, nicĭ un act de conducere înțeleaptă, nicĭ măcar o licărire de talent militar n'a dovedit el în tot cursul rĕzboiuluĭ.

Desfid să ni se dea o desmințire arătându'ne un singur fapt care să'mĭ dovedească că cele scrise aci nu sunt purul adevĕr.

Din punctul de vedere economic, financiar și industrial, înrîurirea luĭ Carol I a fost tot atât de puțin spornică, ba chiar reŭ-făcĕtoare pentru Țară.

Primul pas făcut pe calea construireĭ de căĭ ferate a fost o adevĕrată calamitate și aceasta grație luĭ Carol I.

Cine altul ar fi impus Țăreĭ marele gheșeft Strussberg, prin care s'aŭ îmbogățit rude de aproape ale M. S. și o ceată întreagă de prințișorĭ și de cămătarĭ germanĭ.

Sub Carol I s'a inaugurat sistemul împrumuturilor ce vor apăsa nu numaĭ pe contribuabiliĭ de azĭ ci chiar pe generațiile viitoare;

Sub dînsuĭ s'aŭ creat instituțiunĭ de credit a căror întemeiere a fost o sorginte de câștig pentru Casa regală;

Sub dînsul s'a început resboiul vamal care folosește nu industrieĭ indigene, ci numaĭ exploatăriĭ unor fabricĭ în carĭ Regele este interesat;

Sub dînsul s'aŭ desființat porturile libere și s'a încheiat convențiunea comercială cu Germania prin care suntem economicește aservițĭ.

In toate și pentru toate Carol I, s'a gândit la interesul sĕŭ personal și la acela al patrieĭ sale germane iar nicĭ de cum la binele Țăreĭ românești.

Ce să zicem de opera culturală a luĭ Carol I?

In alte Țărĭ s'aŭ vĕzut Suveranĭ, chiar străinĭ, carĭ aŭ luat parte, aŭ și contribuit puternic la progresul cultural. Chiar în istoria noastră vedem Domnĭ, uniĭ chiar de origină streină, carĭ aŭ lăsat în urma lor dovezĭ netăgăduite de o activitate culturală.

La Carol I asemenea apucăturĭ sunt necunoscute.

Care este instituțiunea culturală în care s'a vĕzut vr'o dată intervențiunea bine-făcĕtoare, inițiativa puternică a Suveranuluĭ, sub Domnia luĭ Carol I?

Abia după un pătrar de secol El ș'a adus amiute că trebuie să facă ceva pe tărîmul cultural. Și aceasta n'a făcut'o de cât silit fiind prin atitudinea demnă a junimeĭ universitare. Și a făcut'o cu tot felul de reticențe, cu tot felul de mijloace pitice carĭ micșorează importanța faptuluĭ și îĭ daŭ caracterul uneĭ reclame pe lângă tinerime.

Care este instituțiunea de binefacere fondată de dînsul?

O dată, la 2 (14) Iunie 1866, a promis într'un mod solemn de a da 12,000 galbenĭ pentru o asemenea instituțiune; dar în urmă pare că s'a resgândit, căcĭ promisiunea a remas figurând în *Monitorul oficial* și în zadar întrebăm de maĭ bine de 6 lunĭ ce s'a făcut cu baniĭ?

Pentru Carol I România a fost și este o Țară de exploatat. El a pus la o parte ban cu ban spre a'șĭ cumpĕra moșiĭ pe carĭ le exploatează cu măestrie. A maĭ ales 12 din cele maĭ frumoase moșiĭ ale Statuluĭ carĭ formează Domeniul Coroaneĭ. Din aceste El exploatează tot ce este sub soare și sub pământ și adună veniturĭ spre a cumpĕra și alte moșiĭ.

Iată opera culturală a luĭ Carol I!

Din toate aceste reese că îĭ lipsesc calitățile unuĭ bărbat chemat a cârmui un popor, necum acele neapărat trebuincioase unuĭ întemeetor de Dinastie.

Maĭ mult încă, Carol 1 are treĭ cusururĭ capitale și personale carĭ îl vor împiedica în vecĭ de a fi popular în România:

Primul Sĕŭ cusur este fățărnicia.

In toată Domnia luĭ nu a fost un singur moment în care El să fi arătat francheță și lealitate.

De câte-orĭ a promis, nicĭ o dată nu S'a ținut de cuvênt Cu partidele și cu bărbațiĭ politicĭ a procedat tot-d'a-una prin înșelăciune; unora le făgăduia puterea când eraŭ în opozițiune, altora le da puterea și îĭ săpa în taină. Nu este un singur om de Stat însemnat în România care să nu fi fost amăgit de Regele Carol. De aceea nu e nicĭ unul care în fundul conștiințeĭ sale, să nu'L disprețuiască.

Al doilea mare cusur este ingratitudinea.

Carol I nu cunoaște ce este recunoștința. Pe toțĭ aceĭ carĭ L'aŭ ajutat în momente critice, pe toțĭ aceĭ carĭ I-aŭ făcut serviciĭ însemnate, El ĭ-a resplătit prin cea maĭ neagră ingratitudine.

Al treilea și cel maĭ mare cusur este zgârcenia.

Banul este pentru Carol I totul; toate facultățile sale, toată inteligența și activitatea sa se concentră în mărirea avuțieĭ sale.

Poporul Român, care a privit tot-d'a-una dărnicia ca o însușire nedeslipită de tron, vede cu dispreț, cum Acela care poartă Coroana vechilor noștri Domnitorĭ, precupețește lucrurile cele maĭ micĭ, adună para cu para, nu dă înapoĭ în fața orĭ-căruĭ mijloc pentru a'șĭ mări averea personală.

Cu asemenea cusururĭ capitale, un Suveran și încă maĭ puțin o Dinastie, nu poate nicĭ o dată prinde rădăcină într'o Țară, maĭ ales când acest Suveran este străin de lege și de neam.

Cum pot dar lingușitoriĭ și politicianiĭ interesațĭ să'șĭ închipuiască că Carol I, care este atât de impopular în cât, din creștetul Carpaților până la Marea-Neagră, nu e Român să nu'l urască, va putea impune acesteĭ Țĕrĭ Dinastia sa?

A sĕrbători al 25-lea aniversar al uneĭ asemenea Domniĭ, este un act de lingușire scârbos și nedemn de orĭ-ce bun Român.

In zadar guvernanțiĭ și ceata de slujbașĭ carĭ îĭ înconjoară vor organiza dar cu baniĭ Țăreĭ tot felul de alaiurĭ copilăreștĭ.

Tunurile pot să bubue; muzicele pot să resune; stradele și casele Bucureștilor pot să fie împodobite și iluminate prin îngrijirea primărieĭ și a polițieĭ; armata va defila la poruncă; cete de simbriașĭ ne vor asurzi cu uralele lor răgușite eșind din gâtlegiurĭ udate de beție; în fine vom asista la tot felul de petrecerĭ oficiale; dar inima Țăreĭ nu va bate, căcĭ fie-care Român simte că al 25-lea aniversar al intrăreĭ luĭ Carol I în capitala țăreĭ, nu este o zi de bucurie, ci o zi de restriște, **o zi de doliŭ pentru neamul românesc.**

Ziua de 10 Maĭ 1891 nu înseamnă nunta de argint a Dinastieĭ Hohenzollern-Sigmaringen cu Țara românească; ea înseamnă un pătrar de secol de suferințe, de umilirĭ; **Ea însemnează 25 de anĭ de concubinagiŭ, de precurvie politică, între o ceată de politicianĭ ambițioșĭ și un venetic lacom pe care poporul român îl va spulbera cu toată odrasla sa, îndată ce va avea conștiință de puterea luĭ.**

„ADEVĔRUL".

Lista de subscripțiune pentru ridicarea unuĭ monument național în orașul Ploeștĭ, spre amintire vitejilor vînătorĭ din Batalionul al II, căzuțĭ în rezboiul din 1877 (78).

(Va urma) Total . 404.00

Sêrbiĭ și Româniĭ

Ziarul sêrbesc *Novi list*, care a apărut acum la 2 ale luneĭ curente, conține în primul sĕŭ numĕr un articol de fond, de peste douĕ coloane, intitulat: „Aliatul nostru firesc". După ce arată și combate părerile celor carĭ susțin că Austro-Ungaria este cea maĭ bună prietenă a Serbieĭ, zice că dintre toate țările carĭ înconjoară regatul Serbieĭ, România este aliatul eĭ firesc și că sêrbiĭ sunt datorĭ a continua și în viitor amiciția ce țara lor a avut în trecut cu România amiciție pe care o reclamă interesele și nevoile Serbieĭ maĭ ales din afară de regatul lor. Articolul termină într'un fel de extas și zice: „Nu un singur grup de oamenĭ, saŭ un singur om saŭ partid politic, ci întreaga Serbie zice: *Trăiască prietenia noastră cu România, trăiască poporul român!*

Este interesant a ști carĭ sunt vederile sêrbilor pentrn frațiĭ lor sêrbĭ din Macedonia și conduita lor față cu româniĭ din acea parte.

Un singur lucru însă să știe amiciĭ noștri sêrbĭ, că româniĭ din Macedonia aŭ respectat în tot-d'auna pe conlocuitoriĭ lor și că în schimb le cer tot respect pentru a se putea cultiva pe o cale pacînică și de progres. Româniĭ din Macedonia, departe de a se amesteca în lupta în care sunt încăerațĭ sêrbiĭ și bulgariĭ pentru frațiĭ lor slavĭ din Macedonia, nu caută de cât a se emancipa de sub influența cleruluĭ grecesc, pentru a se afirma ca un popor demn a face parte din concertul popoarelor din viitoarea confederațiune balcanică.

Macedoneanul.

Nunta de Argint

PERSONAGELE:

România.
Regele.

— In ziua de 10 Maĭ —

SCENA I

O Cameră largă și de un aspect trist și singuratec. Perdelele lăsate.— Pe părețĭ portretele luĭ Traian și al marilor Domnitorĭ Românĭ. — Pe o măsuță mică bustul *Dacieĭ*, înfășurat cu un voal negru.—Intinsă pe canapea de atlaz albastru, *România* pare cufundată într'o meditațiune profundă și dureroasă.—Afară se aud bubuiturĭ de tunurĭ.— In zoriĭ zileĭ.

România

Durerea soarteĭ mele,
Subt care tristă zac,
Vaĭ! astăzĭ împlinește,
Un sfert, un sfert de veac!
Crescut-a 'n al meŭ suflet
Florĭ negre de durerĭ, —
Podoaba unuĭ suflet
Lipsit de mângâĭerĭ!

(se întoarce cu ochiĭ către portretele voevozilor.)

Eroĭ crescuțĭ ca braziĭ
Din tînĕrul meŭ sânge,
Privițĭ la muma voastră
Cum suferă și plânge!
Streĭnul ce-ĭ prădează
Și cinste și avere,
Azĭ îșĭ serbează nunta....
Iar muma voastră pĭere!

(îșĭ acoperă fața în mâinĭ.)

SCENA II

(Regele singur în camera sa de toaletă)

Regele *(uitându-se 'n oglindă)*

Sunt douĕ-zecĭ și cincĭ de anĭ
In fine!
De când te sfîșiĭ, Românie,
Pe tine!
Și n'a trecut de cât un sfert
De veac,
De când sunt Rege dintr'un bĭet
Prusac!
Eŭ i-am luat cât n'a putut
Să 'mĭ dea,
Și tot maĭ mult să 'ĭ iaŭ, să 'ĭ iaŭ
Așĭ vrea!
Am fost german, voiŭ fi german,
Și sunt;—
O! țară, vitreg mĭ-este-al [illegible]
Pămênt!
Dacă pe tronu-țĭ staŭ cu [illegible]
Plăcere,
E pentru că tu mĭ-eștĭ izvor
De-avere!

*

De-aceia toțĭ aceĭ ce spun
Nu mint,
Că nunta mea de astă-zĭ e
De-argint!

SCENA III

Regele, România.

(Regele intră cu aier vesel și curtenitor)

Regele

Iubita mea, la tine vin,
Ca raza dulce de la soare
Pe sînul alb al unuĭ crin,...
Și 'țĭ cer cu voce arzătoare:
In brațe-mĭ vino fericită,
Ca să 'țĭ șoptesc că eștĭ iubită!
Și încă iarășĭ să'țĭ pot zice:
Că al tĕŭ Rege e ferice!

(se apropie de ea)

România

Nu te-apropia, streine,
Vorba ta mĭ-e o tortură,
Intre mine și'ntre tine
E prăpastie de ură!
In zadar îmĭ spuĭ cuvinte...
Căcĭ durerea mea reală,
Nicĭ chiar ochiĭ tĕĭ nu minte,
Și nicĭ inima-țĭ nu'șeală!
Insă tu făcușĭ din mine
Un domen de exploatare,
Și durerile-mĭ cumplite
Pentru tine's desfătare!
Insă va veni o vreme,
Ca din țară să te-arunce
Fiĭ meĭ iubițĭ și sincerĭ...
Nunta mea va fi atunce!

Tradem.

TREI

I.

Intrarea coșaruluĭ (pătul) e presărată cu raze albe de lună, carĭ fac să se resfrîngă pe pămênt umbra luĭ.

Inăuntru, întunerec străpuns icĭ colo de câte o rază, care 'șĭ-a făcut loc printre lețurĭ, pe acolo pe unde porumbul s'a scos.

De-a lungul păreților dorm săteniĭ muncitorĭ din Păstrăvenĭ, carĭ sunt *învoițĭ* cu munca la arendașul din Slăbenĭ, conu Vasile Purki.

Și la Vasile Purki este obiceiul ca țăraniĭ din alte comune, carĭ aŭ angajamente cu dênsul, să nu fie lăsațĭ a se duce la căminul lor de cât după sfîrșitul munceĭ. Seara, eĭ sunt încuiațĭ în coșare și hambare, iar cheia o ia vechilul.

Abia toamna târziŭ, când bucatele boeruluĭ sunt gata de vînzare, țăraniĭ din Păstrăvenĭ sunt liberĭ să se întoarcă acasă.

*

De-a lungul păreților de lețurĭ, dorm oameniĭ din Păstrăvenĭ, bărbațĭ și femeĭ la un loc. Nevasta fie-căruia, e lângă bărbatul sĕŭ; fetele pe lângă părințĭ, iar toțĭ dorm rezemațĭ cu capul pe grămezĭ de pene de păpușoĭ și învelițĭ în sumane și cojoace.

Somnul e greŭ și adânc, după 16 ceasurĭ de muncă, pe lanul bătut de vîntul toamneĭ. Și e munca cea maĭ grea, culesul porumbuluĭ, căratul la curte și suitul în coșare.

Maĭ de o parte dorm Ion al Vasilcăĭ cu nevastă-sa Ileana, luațĭ abia de câte-va lunĭ.

Ion e din Păstrăvenĭ, Ileana din Slăbenĭ, fata cea maĭ frumoasă. Mama feteĭ, vĕduvă și fără pămênt, fusese nevoită să lase fata ca să se ducă după Ion, un tontălăŭ, fecior de oamenĭ chiaburĭ și care doĭ anĭ în șir n'o maĭ slăbise cu stăruințele.

Ion doarme greŭ; Ileana, ceva maĭ jos

FOIȚA ZIARULUI „ADEVĔRUL"

(129)

CHARLES MEROUVEL

MORȚI ȘI VII

XXIX

Nevasta și bărbatul

— Imĭ place orĭ-ce loc unde se află d-na contesă.

— Țiĭ mult la doamna?

— Foarte mult. Este prea bună.

— E adevĕrat.

— Și chiar prea frumoașă!

— Adevĕrat!

— Domnu conte are aerul că nu bagă de seamă!

— Ba bag de seamă! bine; însă nu'ĭ vina mea dacă între noĭ e răceală... Nu știŭ cine a ridicat între noĭ un adevĕrat zid al Chineĭ. Drept să spun că nu eŭ.

— O! domnu conte trebue să fie puțin de vină.

— Zĕŭ! de giaba îmĭ muncesc mintea.., nu găsesc.....

— Dacă ar voi domnu să'șĭ dea puțină osteneală, ar găsi.....

Se făcu o tăcere.

Pendula sună doĕ ore.

— Nu ziceaĭ că țiĭ foarte mult la stĕpîna d-tale, Ană-Marie?

— Am spus.

— Eĭ bine, în locul d-tale eŭ aș fi foarte îngrijat.

— Pentru ce?

— Trebue să i se fi întîmplat ceva.

— Ce te face să crezĭ?

— Eștĭ surdă? A bătut doĕ ceasurĭ.

— O! domnule, trenul avea multă întîrziere.

— Insfîrșit.... bine că eștĭ aci.

— Doamna contesa 'mĭ a poruncit să iaŭ o birje. Doamna are pe vizitiul sĕŭ Ludovic... și, știĭ d-ta, caiĭ sĕĭ sînt foarte sigurĭ. Nu'ĭ nicĭ o primejdie...

— Crezĭ?

— Sper. Iacă aud o trăsură.... Trebue să fie doamna contesa.

Slujnica aruncă conteluĭ o privire care însemna: Eĭ bine ce maĭ staĭ aci? Pleacă!

El nu se mișcă.

Rĕmase pe fotoliŭ, picior peste picior, legănându'se, ca un om care se știe în casa luĭ și nu se teme de observațiĭ.

Bretona însă îĭ făcu observație:

— Domnu conte o să fie așa de bun ca să nu facă pe doamna să mĕ certe! zise ea.

— Cum?

— Doamna contesa o să se supere dacă va găsi pe cineva la d-sa în casă.

— Crezĭ, Ană-Marie?

— Sînt sigură.

— Chiar pe mine?

— Pe d-ta maĭ cu seamă, domnule conte.

— Bărbatul sĕŭ?

— Domnu conte are chef astă seară.

Nu era adevĕrat. Vaunoise era foarte supĕrat în seara aceea, însă nu voia să se arate.

Era un mijloc, însă îl costa sforțărĭ peste puterea omenească.

Trăsura trecu pe subt bolta porțiĭ cu un sgomot sonor.

— Vezĭ bine, vine doamna! zise Ana Maria.

— Imĭ pare bine.

— A! remâĭ aci?

— Da, am să'ĭ vorbesc! zise contele.

— Pentru afacerĭ?

— Pentru afacerĭ grave, respunse el.

Blanșa intră.

Când vĕzu pe contele încruntă sprînceana.

— Aci eștĭ? zise ea.

— Da.

— Ce voeștĭ?

— Să'țĭ vorbesc.

— Ană-Maria, trecĭ în camera d'alăturĭ. Să nu te depărtezĭ? zise contesa.

Și întorcêndu'se spre Vaunoise:

— Și acum? îĭ zise ea.

Vaunoise zise:

— Parĭ iritată și mĕ mir. Nu știam că o să te întorcĭ. Când m'am întors eŭ acasă am zărit lumină și am venit să vĕd cine este la d-ta.

— Eĭ bine! Aĭ vĕzut. Plecasem... M'am întors.... Ce e maĭ natural?

— Gândeam că trebue să șezĭ maĭ multă vreme la Jonchère.

— Mi-am schimbat părerea. Se întîmplă în fiecare zi ca omul să 'șĭ schimbe părerea. Nu știŭ pentru ce te-aĭ mira.

— Nu, nu mĕ mir. Insă întoarcerea asta neașteptată trebue să aibă o pricină și mi-ar plăcea s'o cunosc.

— Ce te poate interesa?

— Tot ce te privește mĕ interesează.

— Nu vreaŭ să ridic contestațiĭ în privința aceasta, respunse Blanșa cu rĕutate, însă pot să 'țĭ spun că momentul e rĕŭ ales pentru o explicație.

— Pentru ce?

— Viŭ din voiaj.... Sînt enervată, obosită și doresc să fiŭ singură.

— Oboseala să fie singura pricină?

— Ce trebuință am să'țĭ spun că sunt alte pricinĭ?

— Nicĭ odată nu te-am vĕzut așa de violentă, agresivă chiar, d-ta, un model de blândețe...

— Bagă de seamă... blândețea mea e numaĭ la suprafață.

— Dar aĭ răbdare...

— Răbdarea mea are termen...

— A venit acel termen?

— Poate.

— Vezĭ bine că am dreptate ca să doresc o explicație.

— Fie! țĭ-o voiŭ da.

— Când?

— Mâine.

Vaunoise nu se lăsă moale.

— Aĭ face maĭ bine să 'mĭ spuĭ numaĭ de cât lucrurĭ pe carĭ le știŭ eŭ bine.

Contesa, care 'șĭ lepădase haina din spate și pălăria, când auzi vorbele acestea se întoarse spre bărbatul sĕŭ și, cu un glas șuerător, incapabilă de a se stăpâni, glas în care se simția necazul ajuns la paroxism:

— Lucrurĭ pe carĭ le știĭ bine? repetă ea încet.

— Vaĭ!

— Atuncĭ pentru ce întrebĭ?

— Pentru ca să am plăcerea s'aud spovedania din gura d-tale frumoasă.

Ea nu rĕspunse și 'șĭ vĕzu iar de toaletă.

— Scumpa mea, zise el, adevĕrat că eștĭ novice și aĭ trebuĭ să ieĭ lecțiĭ de la femeĭ cu experiență maĭ nainte de a te avînta pe o cale primejdioasă.

— Ce voeștĭ să spuĭ?

— Sînt anĭ întregĭ decând nutreștĭ o pasiune adîncă și nenorocită.

— Domnule!

— Pasiunea aceasta te orbește într'atâta încât te a făcut să renunțĭ la plăcerile carĭ te așteptaŭ în viață, la bucuriile chiar cele maĭ legitime.... bucuriile familieĭ....

(Va urma)

de cât dênsul, cu capul cam sub-suoara luĭ, nu poate să'şĭ găsească somnul.

Mereŭ o frămîntă gândul la cele petrecute peste zi. Cuconaşul Nicu, fiul arendaşuluĭ, venit acasă de vacanţie, o vĕzuse ziua cu carul la coşare. Eraŭ mulţĭ oamenĭ şi dumnealuĭ se apropiase tocmaĭ de carul eĭ. Il cunoştea de copil şi el o cunoştea de când se făcuse maĭ mare şi începuse a pîndi fetele carĭ veneaŭ la curte, după ce şi le însemna din ochĭ la scrînciob.

Cu Ileana nu vorbise nicĭ o dată; dar azĭ, când o vĕzu la coşar cu carul încărcat de popuşoiŭ, se apropiase de dînsa şi-ĭ şoptise:

— Să mĕ aştepţĭ disară la coşar. Să te culcĭ de o parte, după uşa din faţă.

— Vaĭ de mine, conaşule, d'apoĭ Ion... săraca'n de mine.

— Ţst!.. Fă cum ţĭ-am spus, c'apoĭ..

Şi s'a depărtat repede.

*

Ileana trăgea mereŭ cu urechea şi la fie-care foşnet de afară tresărea.

— Doamne! Ce aŭ şi boeriĭ iştia. Par'că păcatul meŭ are să fie?.. Şi-apoĭ dacă ĭ-aş spune luĭ Ion... Numaĭ o vorbă să zică, şi-ĭ vaĭ de dînsul. Să plecăm, să fugim de aicĭ e cu neputinţă, căcĭ suntem închişĭ ca la gros şi chiar de am scăpa, ne aduce înapoĭ cu dorobanţiĭ... Da biata Smaranda luĭ Toader a păţit'o şi maĭ rĕŭ. A prins'o conaşul la cănţelerie şi fiind-că n'a vrut, a bătut'o cu harapnicul şi apoĭ a închis'o la primărie, spunĕnd c'a furat nişte parale de pe masă... Cum a da D-zeŭ!.. Numaĭ de nu s'ar trezi Ion, că tot pe mine mĕ bate...

A doua zi la câmp, oameniĭ luaŭ în rîs pe Ion al Vasilcăĭ, care se deşteptase lovit de capul nevesteĭ în falcă şi se întorsese pe partea cea-l'altă suduind'o pentru că nu'l lăsa să doarmă.

II

Procurorul general n'a venit încă şi Lucreţia nu are răbdare să maĭ aştepte.

Dacă ar recunoaşte-o îndată, el care fusese coleg de şcoală şi apoĭ coleg de tribunal cu reposatul!.. Ce bune recomandaţiĭ ar putea să-ĭ dea! De treĭ anĭ a bătut la multe uşĭ ca să capete pensioara de 150 leĭ pe lună, ce i se cuvine; dar sub guvernul cel l'alt nu putuse ajunge la nicĭ un rezultat. Acuma, aŭ venit oamenĭ noĭ, uniĭ foştĭ prietinĭ de aĭ reposatuluĭ.... poate'ĭ vor da în sfîrşit ce aşteaptă de atâta vreme. Şi Doamne! Bietul Niţă nu maĭ poate. Ce-ĭ şi el, un biet conţopist cu 200 de leĭ pe lună. De unde să trăiască ea, el şi copilul, care creşte şi are nevoie mereŭ de cheltuelĭ maĭ marĭ? Niţă umblă rupt şi prăpădit, ea cu rochiile cârpite, iar băiatul... vaĭ de lume

Niţă Năescu era sub-şef de biuroŭ la ministerul justiţieĭ şi o cunoscuse, pe când ea venea pe acolo ca să facă actele trebuitoare pentru pensie. Niţă vĕzuse că femeia aceasta tînĕră şi de o frumusete orbitoare e în nevoie şi se dădu pe lêngă dînsa, îĭ oferi serviciile sale şi, în schimb, ceru recunoştinţa eĭ.

De treĭ anĭ şedeaŭ împreună şi Niţă devenise robul eĭ, atât de bine ştia dînsa să'şĭ cultive însuşirile fireştĭ.

Toată ziua Niţă nu era acasă, băiatul era la şcoală şi Lucreţia umbla după pensie.

*

Procurorul general Scurteanu vine. Lucreţia îĭ iese înainte.

— A! D-voastră sunteţĭ, madam Roibulescu? Ce bine'mĭ pare că vĕ vĕd... Sĕrmanul prietin, cât de tînĕr vi l'a răpit moartea...

Lucreţia pune batista la ochĭ şi apoĭ cu un oftat adînc respunde:

— Eĭ, D-le Scurtene, pentru el a fost o scăpare moartea, dar pentru mine e un isvor de chinurĭ. D-ta ştiĭ cum trăiam la dînsul şi acuma... să nu pot eŭ căpăta măcar o pensioară cât de mică... Şi doar a avut numaĭ prietinĭ, bietul Roibulescu...

— Aveţĭ dreptate, Doamnă. Lumea noastră e foarte ingrată... Dar, dacă v'aş putea servi cu ceva, mĭ-ar părea foarte bine. Acuma, regret, nu vĕ pot ţinea maĭ mult aicĭ, căcĭ mĕ chiamă slujba. Daţĭ'mĭ adresa D-voastre şi mâine la 10 dimineaţa sunt acolo.

Lucreţia dă adresa, iese condusă de el până la uşă şi, ajunsă în stradă, şopteşte:

— Şi ăsta!...

*

Procurorul general ĭ-a dat o recomandaţie la raportorul comisiuneĭ de petiţiunĭ de la Cameră, care a rugat'o să vie pe la dênsul la hotel, ca să-ĭ detailleze afacerea.

Raportorul a prezentat'o Ministruluĭ la Cameră şi acesta ĭ-a acordat audienţă acasă şi apoĭ, în plină şedinţă, a rugat Adunarea să voteze pensia sĕrmaneĭ vĕduve a unuĭ magistrat mort în interesul serviciuluĭ.

Legea s'a promulgat şi prin *Monitor* şi doar la Rege de n'a avut audienţă Lucreţia.

La casa pensiilor, ea e cunoscută şi nicĭ o dată n'a fost amânată, pentru că ceĭ maĭ marĭ de acolo sunt în vizită cu dênsa.

Azĭ Lucreţia stă bine. De şi s'a cam trecut, de şi aniĭ aŭ început să sape şanţurĭ pe obrazul eĭ, cu toate acestea, băiatul sĕŭ a fost primit în şcoala militară şi peste 4—5 anĭ va fi ofiţer.

Iar până atuncĭ, 250 de leĭ pe lună aĭ luĭ Niţă—i s'a urcat leafa—şi 150 aĭ Lucreţieĭ, fac din căsnicia lor comună un raiŭ pământesc.

III

Despre toate femeile din *high-life* se pot spune multe; dar de D-na Georges Datesco, nevasta tînĕruluĭ, bogatuluĭ şi talentatuluĭ deputat al colegiuluĭ III de Constanţa, nicĭ gura cea maĭ rea n'ar avea ce cleveti.

Fată din cea maĭ *înaltă* societate, măritată cu un om aĭ căruĭ strămoşĭ s'aŭ ilustrat sub Mihaĭ Bravul şi aŭ lăsat urmaşuluĭ lor o avere colosală, ce putea s'o abată de la calea dreaptă, când bărbatul eĭ e unul din tineriĭ ceĭ maĭ frumoşĭ, ceĭ maĭ deşteptĭ şi va ajunge ministru ca mâine?

*

La şosea e lume puţină la 6 ore dimineaţa.

D-na Natalia Datesco a eşit să respire aerul îmbălsămat al uneĭ dimineţĭ din Maĭ, avênd alăturĭ în trăsură pe D-na Zoe Gratareano, prietina eĭ din copilărie.

La rondul întîĭ, se opreşte trăsura şi D-nele se coboară pentru a se întoarce pe jos.

— *Votre serviteur, Mesdames!* s'aude un glas de bas profund şi în trapul mare al caluluĭ, trece călare Titi Ţani, cel maĭ mare *sportsman* din Bucureştĭ, cunoscut sub porecla de *Titi prostu* saŭ *Titi ipopotamu*.

Toată lumea ştie că el „se ţine“ cu D-na Zoe Gratareano.

— Aĭ putea să-mĭ spuĭ, *ma chère*, cu ce te atrage mitocanul ăsta parvenit? întrebă Natalia foarte curioasă.

— *Mais, je t'en prie!*.. Nu vorbi aşa de bietul Titi. Aşĭ putea să mĕ supăr pe tine.

— Ce, aşa de drag îţĭ este? zise Natalia cu un zîmbet de dispreţ.

— *Eh! ma chère*, e ruşinos lucru să ţiĭ atâta la un om, o recunosc. *Il ne le mérite pas*, ştiŭ că fac o prostie, dar dacă nu pot altfel.

— Se vede că are vre-o calitate ascunsă de eştĭ aşa de nebună, pentru că, *autrement*, nu mĭ-aş putea explica pasiunea ta.

— Aĭ dreptate... Titi e cam din topor, dar tocmaĭ în asta constă farmecul luĭ şi de aia nu l'aş lăsa de cât moartă.

*

Dincolo de Cişmigiŭ, spre Malmezon, e o căsuţă mică ascunsă între pomĭ.

D-na Natalia Datesco s'a oprit cu cupeul la rondul bulevarduluĭ, şĭ-a lăsat vĕlul gros şi negru peste obraz şi a luat'o pe jos spre căsuţa ascunsă între pomĭ.

In desişul pomilor, două braţe o cuprinseră şi Natalia n'avu vreme să zică o vorbă, aşa de repede o duse în căsuţă Titi Ţani, cu vînjoasele luĭ mâinĭ.

*

Natalia şi cu Zoe aŭ remas prietine bune, căcĭ Titi se împarte între amîndouă: iar când Zoe îl laudă, Natalia nu maĭ strîmbă din nas cu dispreţ pentru „mitocanul parvenit.“

*

Despre toate femeile din *high-life* se pot spune multe, dar de D-na Georges Datesco, nevasta tînĕruluĭ, bogatuluĭ şi talentatuluĭ deputat al colegiuluĭ III de Constanţa, nicĭ gura cea maĭ rea n'ar avea ce cleveti.

Creion

DIN BUCOVINA

Politica conducĕtorilor cauzeĭ naţionale din Bucovina a fost *fundamental greşită*. Eĭ nu s'aŭ pus pe terenul **DREPTULUI** *şi aŭ preferat a se milogi şi a cere graţie în loc de dreptate*. Aŭ făcut'o aceasta în timpurĭ, când fără experienţa lucrurilor n'aveaŭ vederĭ clare în ceea-ce se numeşte lupta pentru existenţă, şi în nişte împrejurărĭ, unde curagiul civic era considerat ca o crimă şi ca un atentat la fiinţa statuluĭ.

In consecinţă Româniĭ din Bucovina aŭ fost trataţĭ de toate guvernele împĕratuluĭ ca un element tolerat, care n'are nicĭ măcar dreptul a se plânge, ca o turmă de vite, date în prada tuturor veneticilor.

Toate nedreptăţile şi împilările în contra lor se făceaŭ *în numele împĕratuluĭ*, al aceluĭ împĕrat, pe care Româniĭ în orbirea lor îl consideră ca şi vechiĭ gladiatorĭ: *„Salve, Caesar, morituri te salutant!“* adică privesc stârpirea lor ca o graţie fatală din partea împĕratuluĭ, patronuluĭ lor!!!

Şi asemenea politică voiţĭ să perpetuaţĭ, Domnilor de la *Gazetă*, şi aceasta să fie *era nouă* se ziceţĭ că voiţĭ a inaugura?

Era revendicăriĭ drepturilor de-care am fost despoiaţĭ, nu se poate face de cât punêndu-ne pe terenul dreptuluĭ şi nu cu *desiderate, ci cu postulate lămurite şi hotărîte*.

Numaĭ aşa se poate înjgheba un partid naţional puternic, numaĭ aşa vom smulge respectul adversarilor noştri câştigându-ne şi alianţa altor naţionalităţĭ conlocuitoare, numaĭ aşa ne vom scăpa mâinile şi picioarele noastre de povoarele de plumb, aninate de acele numeroase şi triste personalităţĭ, care identifică apetiturile şi ambiţiunile lor personale în causa naţională!

Avem drepturĭ istorice, avem drepturĭ de formă, consfinţite prin legea de la 1862 şi de la 21 Decembrie 1867. N'am uzat de ele şi dacă voim să trăim ca naţiune trebue să uzăm de ele.

După dreptul istoric putem cere, ca şi Poloniĭ din Galiţia, ca limba română să fie limba oficială în ţara noastră, în şcoală, administraţie, justiţie.

Dar dacă ne simţim prea slabĭ a cere acest drept, atuncĭ să cerem ca legile de la 1867 să se aplice întocmaĭ, ca în toate districtele cu populaţie româneascâ, şcolile, administraţia, justiţia să fie românească, ca biserica, sub controlul statuluĭ, să-şĭ administreze însuşĭ averea.

Trebue să se înfiinţeze înainte de toate şcolĭ secundare şi speciale române în Câmpu-lung, Suceava, Rădăuţĭ, Siretiu, Storojineţ şi Cernăuţĭ, carĭ să se întreţină din fondurile statuluĭ. Dacă statul are nevoie de clase germane la liceul din Suceava şi la şcoala reală din Cernăuţĭ, n'are de cât să le ţie din baniĭ sĕĭ. Cele actuale se întreţin din fondul bisericesc şi trebuie să fie româneştĭ.

O altă chestiune este aceia a limbeĭ la şcoalele poporale dintre Siretiu şi Prutu pe carĭ guvernele trecute le-aŭ făcut cu deasila cu o altă limbă, de cât a populaţieĭ istorice. Acesta este un punct cardinal.

Sunt chestiunĭ, cele maĭ drepte din lume, şi tot-odată greŭ de rezolvat, pentru că politica guvernelor şi nepriceperea noastră aŭ încurcat rĕŭ lucrurile. Cu atâta maĭ vîrtos se cere o procedare hotărîtă şi energică: este vorba de revendicare de drepturĭ nesocotite, nu de arogare.

O politică şovăitoare poate încurca lucrurile încă maĭ rĕŭ, iar nu a lămuri situaţiunea!

Ar fi de dorit ca „gazeta“ să 'şĭ însuşească limba generalminte întrebuinţată în literatura română şi să nu se resfeţe în nişte expresiunĭ, carĭ nu sunt gustate nicĭ măcar în ţara noastră. *Constituţie în valoare, încurajarea personalităţilor, contăm la bunăvoinţa*. etc. sunt maĭ rĕŭ de cât provincialisme!

Suceveanu

CRÂMPEE

Obrazu-ĭ e galben şi istovit de durere; o şuviţă aurie de păr cade din maldărul mătăsos ce-ĭ incadrează minunat faţa ascunsă în mânĭ. Negrul jalnic acopere corpu-ĭ fraged, iar pe obrajĭ curg lacrimile dureriĭ şi vĕduvieĭ.

Lumina lămpeĭ se resfrânge tristă peste masă, pe mumă, dând vedereĭ leagănul din lăturĭ, luminând odăiţa din care tatăl abia ce se duse.

Cu coatele rezemate de masă, cu faţa în mânĭ, muma 'şĭ plânge viaţa sfărâmată şi zilele ferĭcireĭ pierdute.

Gunguritul copiluluĭ, aşa drag altă dată, s'aude ca un ecoŭ dureros iar mama ascultându'l, i se zbuciumă şi maĭ puternic pieptul de sughiţul disperăreĭ şi al amaruluĭ.

Afară se întinde lumina zileĭ; cântătoriĭ anunţ ivirea dimineţeĭ, iar din pomĭ se aud ciripirĭ de pasărĭ.

Muma nu şi-a maĭ curmat de aseară plânsul, iar lumina lămpeĭ păleşte cu încetul.

Lacrămile aŭ curs şi mereŭ se cern pe figura-ĭ galbenă; ochiĭ sunt roşiĭ de plâns şi nesomn. Se pot întuneca pe vecĭ chiar, că ce-ĭ luminaseră o dată, farmecul privireĭ lor şi-al vieţeĭ, s'a stins în ajun.

Din leagăn, gungunitul copiluluĭ, ajunge până la mumă,—nimic, nicĭ chiar dênsul, sufletul eĭ de altă-dată, nu-ĭ alină durerea.

Lipsa soţuluĭ a strivit speranţa în inima mumeĭ, iar zilele viitoare fără dênsul, se pot ivi şi trece, căcĭ tot jalea şi durerea va stăpâni muma în văduvie.

Viaţa n'are înţeles şi-ĭ lipsită de farmec, când soarele nu maĭ încălzeşte sufletele, în carĭ dragostea şi-a făcut loc: soarele se stinsese, şi muma plângea de acum nainte, zilele de altă dată, carĭ alcătuiseră fericirea-ĭ desĕvêrşită.

In cale

Pe drumul larg şi prăfuit, ars de soare trece liniştit un car scîrţîind, iar într'însul, ologul, fost sergent de curcanĭ, pe timpul când rĕsunaŭ văile bulgare de numele luĭ de voinic, îşĭ cântă doina vieţeĭ întristate şi fără de noroc.

Sunetele se desprind, din fluerul luĭ, aci sus, viguroase, cum îĭ durerea ce îl întovărăşeşte în zilele carĭ ĭ-aŭ maĭ rĕmas, aci joase, plângătoare, cum e desnădejdea şi amarul vieţeĭ de acum.

Boiĭ se opresc la fie-care locuinţă, iar din car, fluerul cântă, şi vesele şi triste, şi dulcĭ şi mêngâetoare doine, şi cântec de haiduc, şi hore, şi sîrbe şi chindiĭ.

In pragul caseĭ es flăcăiĭ şi fetele de ascult ologul care trece, ducênd cu dînsul în fie-care sat pe unde se iveşte amintirile zilelor de voinicie de pe câmpiile Bulgarieĭ; iar ceĭ rĕmaşĭ din luptă, se grăbesc s'ajute cu câte ceva, fostul sergent de cărcanĭ, pe timpul când rĕsunaŭ văile bulgare de numele luĭ de voinic.

Calea-ĭ lungă şi străbate satul pe de mijloc; carul tras de boĭ trece liniştit înainte, scârţîind de neuns, ducênd tot maĭ departe ologul care 'şĭ cântă doina vieţeĭ întristate şi fără de noroc.

Sunetele fluerului s'aud repezĭ şi puternicĭ când caru-ĭ pe aproape, apoĭ slăbesc cu 'ncetul, se pierd, de-abia vin la ureche cu cât se depărtează.

Din fie-care casă es flăcăiĭ şi fetele, nevestele şi bĕtrîniĭ, să audă cântul ologuluĭ care trece înainte în calea vieţeĭ întristate.

De la Căscioare.

Domneştĭ, 3 Maĭ.

Desbaterile Parlamentare

SENATUL

Şedinţa de la 11 Maĭ 1891

Şedinţa se deschide la orele 2 şi jumĕtate sub preşedenţia D-luĭ Ianov vicepreşedinte.

Prezenţĭ 86 D-nĭ senatorĭ.

Sumarul şedinţeĭ precedente se aprobă.

Se declară vacant col. I de Râmnicu-Sărat, D-nu Fleva fiind ales deputat, şi col. I de Gorj în locul D-luĭ Ion Brătianu decedat.

Pe banca ministerială D-niĭ L. Catargiu, Esarcu şi Generalul Florescu.

Se pune din noŭ la vot indigenatul Al. Barbu şi se respinge.

D-nu *Cotescu* citeşte proectul de lege prin care se acordă societăţeĭ de Dame din Focşanĭ titlul de persoană morală şi juridică.

Legea pusă la vot se primeşte prin 60 voturĭ contra 1.

D. *ministru de rĕzboiŭ* cere urgenţa pentru 2 proiecte propuse de D-sa, unul privitor la o donaţiune a D-luĭ colonel Alcaz şi altul relativ la nişte modificărĭ de făcut la legea pensiunilor militare.

D. *Plesnilă* dă citire proiectuluĭ pentru scutirea de taxă vamală a sfoareĭ americane pentru legatul snopilor.

D. *L. Catargiu* esplică necesitatea de a fi scutite de taxă vamală aceste sforĭ şi roagă a se vota.

D. *N. Popovicĭ* spune că chestia de faţă este cuprinsă în noul tarif vamal şi crede că votarea se impune, căcĭ face parte din întregul sistem de modificărĭ a tarifuluĭ vamal.

Legea se pune la vot şi se admite cu 60 voturĭ, contra 1 vot.

D. *Danielescu* dă citire unuĭ proiect de lege pentru acordarea uneĭ pensiunĭ viagere de 100 leĭ, D-neĭ Maria Jelescu.

Legea se pune la vot şi se admite cu 39 voturĭ, contra 7 voturĭ.

Se ridică şedinţa, fiind-că D-niĭ senatorĭ nu maĭ sunt în numĕr şi se anunţă cea viitoare pe Lunĭ 13 Maĭ.

Ultime Informaţiĭ

Camera a ales în şedinţa de ierĭ la vice-preşedinţie pe D-niĭ Gr. Pĕucescu, August Peşiacov, Al. Vericeanu şi **Costache Corjescu**, preşedintele ligeĭ pentru alinarea durerilor sindicatuluĭ din Iaşĭ.

Alegerea D-luĭ Vericeanu a fost contestată cu 56 voturĭ contra 86; iar declaraţia D-luĭ Corjescu (Déroulède) cum că reprezintă minoritatea în biuroŭ, i-a atras o lecţiune severă din partea opoziţieĭ.

Protestărĭ unanime aŭ acoperit vorbele D-luĭ Corjescu, când spunea că este liberal *disident*.

— Disidenţă de interese! Disidenţă de pofte! Acestea eraŭ apostrofele cu care liberaliĭ întrerupeaŭ pe Déroulède al Iaşilor.

Vom reveni asupra acesteĭ alegerĭ.

*

S'aŭ maĭ ales opt secretarĭ şi patru cestorĭ, dintre carĭ Filipache Corlătescu este cel maĭ ilustru.

—✠—

Citim în *Lupta*:

La înmormîntarea luĭ Ion Brătianu a asistat şi reprezentanţiĭ Universităţeĭ de Iaşĭ, Rectorul şi cu toţĭ decaniĭ.

Astă-zĭ aceştĭ Domnĭ pleacă la Iaşĭ, D-lor nu vor remâne să asiste la serbările jubileuluĭ regeluĭ, de oare-ce Universităţeĭ de Iaşĭ nu i s'a dat nicĭ măcar atâta atenţiune de guvernul D-luĭ Mârzescu-Liga-Langa, în cât s'o invite în mod oficial.

Ce zic ceĭ ce daŭ concurs guvernuluĭ pentru demnitatea şi fericirea Moldoveĭ?

—✠—

Cetăţeniĭ Leibovitz, fraţiĭ Weisengrünn şi M. Daniel aŭ sosit din Iaşĭ pentru a lua parte la jubileul Coleguluĭ lor Carol I Cămătarul.

—✠—

Relativ la informaţiunea dată de maĭ multe ziare, cum că studenţiĭ israeliţĭ ar fi decis să ia parte la serbările jubileuluĭ, o delegaţiune a acestora s'a prezintat în biurourile noastre, rugându-ne a da cea maĭ formală desminţire acelor carĭ aŭ respândit acel sgomot.

Studenţiĭ israeliţĭ nu fac de cât aceea ce fac şi colegiĭ lor românĭ.

—✠—

După o informaţie greşită s'a spus în numĕrul de alaltă-ierĭ că studentele Proca, Andreĭ şi Arbure, în întrunirea studenţilor universitarĭ de la 7 Maĭ, aŭ luptat energic contra participăreĭ studenţilor la jubileŭ.

Reporterul nostru ne-a indus în eroare; căcĭ după pozitive informaţiunĭ luate în urmă, Domnişoarele Proca, Andreĭ şi Arbure nicĭ nu se aflaŭ în sala întrunireĭ.

—✠—

Reptilele strĕine, şi maĭ cu seamă cele nemţeştĭ, 'şĭ unesc glasul lor cu a celor d'aci pentru a ridica în slavă meritele dinastieĭ.

Nenorociţiĭ, fiindcă le place lor a trăi tîrîndu-se, cred că prin laudele lor vor putea induce în eroare şi pa alţiĭ ca să'ĭ creadă.

Decĭ nu le pomenim nicĭ numele căcĭ nu merită.

—✠—

La concursul pentru catedrele de limba franceză, ţinut zilele acestea în Bucureştĭ, aŭ reuşit D-niĭ D. A. Teodoru cu media 7.75 pentru cursul superior al liceuluĭ din Ploeştĭ; D. Dimitrescu cu media 7.55 pentru şcoala normală de institutorĭ din Bucureştĭ, şi D. Şulutz cu media 7.00 pentru cursul inferior al liceuluĭ din Ploeştĭ.

ULTIME TELEGRAME

LISABONA, 9 Maĭ.—Ştirile rĕspândite în Londra în privinţa situaţiuneĭ Portugalieĭ sunt cu desĕvêrşire falşe. Liniştea cea maĭ absolută domneşte în tot regatul. Criza ministerială deşteaptă chiar maĭ puţină anxietate de cât altă dată; situaţiunea monetară este maĭ bună.

Medalie de Argint, Exposiţiunea din Craiova

Hârtie Chimică Berberianu

preparată de farmacistul

IOAN BERBERIANU

BUCURESCI

Medicament eficace contra reumatismelor, durerilor şi iritaţiunilor ale peptului

Guturaiŭ, Lombago (durerĭ de mijloc şi de şale) Podagră, Rănĭ, Scrintiturĭ, Bătăturĭ, Arsurĭ, Plăgĭ, Bóle de rinichĭ, etc.

UN LEU RULOUL

Se găsesçe de vênḑare la tóte farmaciile din ţară.

Tóte roleurile conţin o instrucţiune în care se arată detaliat modul întrebuinţăreĭ

B Apa minerală purgativă din ţară BRIAZU lângă IAŞI

Autorizată de Cons. sanitar superior

Un excelent purgativ uşor şi plăcut. După certificatele a unuĭ mare numĕr de medicĭ distinşĭ şi numeroase experienţe a obţinut asemenea un mare succes pentru a combate congestiunile, hemoroidele, deteriorarea grăsimilor inimeĭ, bolile urinare, formarea pietriĭ, etc.

Se află de vênzare la toate farmaciile din ţară.

Deposite generale: *Fraţiĭ Konya* la Iaşi, şi la Drogueria *Ioan Ovessa succesor*, Bucureştĭ.

Medalia de Aur Viena 1888

MEDALIA DE ARGINT

Bucureştĭ 1890

Autorisată de consiliul de igienă şi salubritate

DENTALINA

esenţă pentru gură

Pulbere Vegetală pentru Dinţĭ

ALE

Doctorului S. *KONYA*, *Chimist.*

Ambele preparate cu accid salycilic pur, sunt remediĭ radicale pentru durere de dinţĭ, boalele gureĭ şi ale gingiilor.

Ele conservă dinţiĭ şi daŭ gureĭ un miros plăcut. — Preţul: 1 flacon, dentalină 3 francĭ; 1 cutie cu prafurĭ 2 fr.

Deposite la Bucureştĭ: *F. W. Zürner, I. Ovessa, Bruss* şi *Stella*.

După scurtă întrebuinţare devine indispensabil ca PASTĂ de DINŢI.

Frumuseţea Dinţilor { **Noua Crême-Glycerin americană** pentru *Dinţĭ* aprobată de consiliul sanitar.

KALODONT

de la fabrica **F. A. SARG's Sohn & C-nie O. Viena**

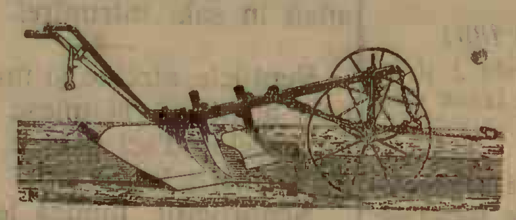
Furnisorĭ aĭ Curţeĭ I. R.

Se găseşte în Bucureştĭ la toate *Drogueriile*, *Farmaciile* şi *Magasinurĭ cu Parfumerie*, în Provincie la D-niĭ *R. & Samitca*, la Brăila, D-niĭ *Anton Drummer* şi *I. R. Petalis*, farmaciştĭ la Brăila, la D-niĭ S. *Lebel* Droguerie la Ploeştĭ, la D-nu *Friedrieh Paul*, armacist la Giurgiu, la D-nu *Oravetz*, farmacist la Focşanĭ.

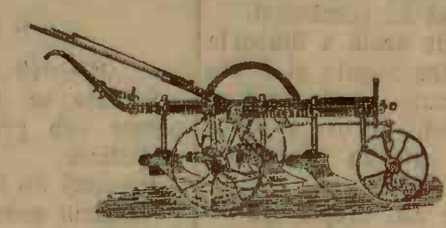
Representant şi Depositar pentru România D-nu,

VICTOR KUBESCH, Strada Academieĭ, Nr. 1 Bucureştĭ.

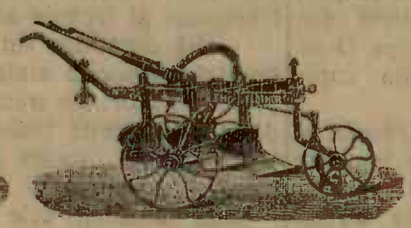
Cereţĭ numaĭ **„Kalodont luĭ Sarg"** *şi feriţi-vĕ de contrafacerĭ.*

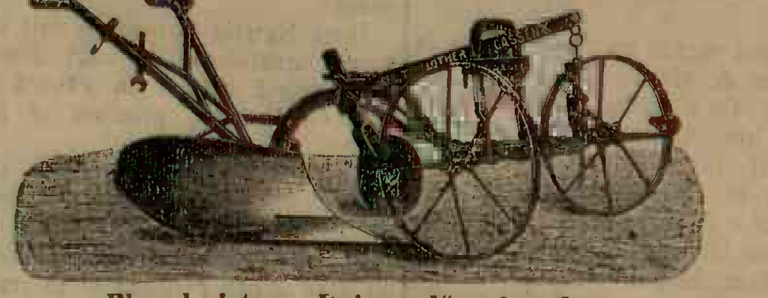
Plugul universal „Flöther"

Plugul patrubrasdare

Plugul treĭbrasdare

Plugul sistem „Universal" unbrasdar

EUGENIU BEHLES

BUCUREŞTĬ, STRADA BIBESCU-VODĂ, Nr. 1, 2 şi 4

Cel maĭ mare deposit de tot felul de

MAŞINE AGRICOLE

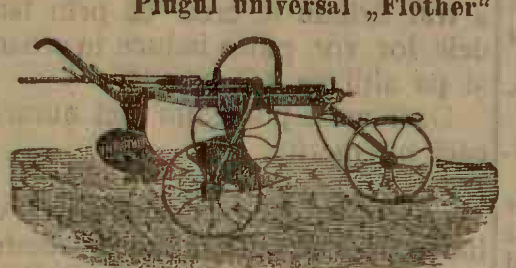
de o soliditate neîntrecută şi de cea maĭ nouă constructiune

Constatate ca cele maĭ bune şi cele maĭ perfecţionate

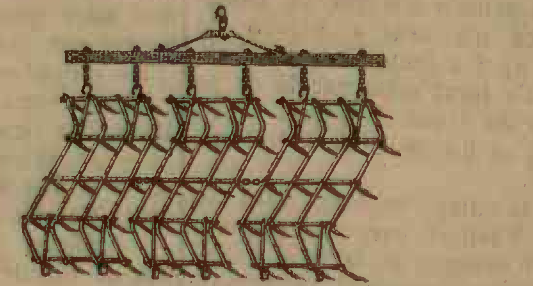
Morĭ transportabile şi pietre de moară franţuzescĭ de I-a qualitate.

Muşamale impermeabile şi Curele de I-a qualitate

PREŢURILE CELE MAĬ AVANTAGIOASE

Plugul douăbrasdare

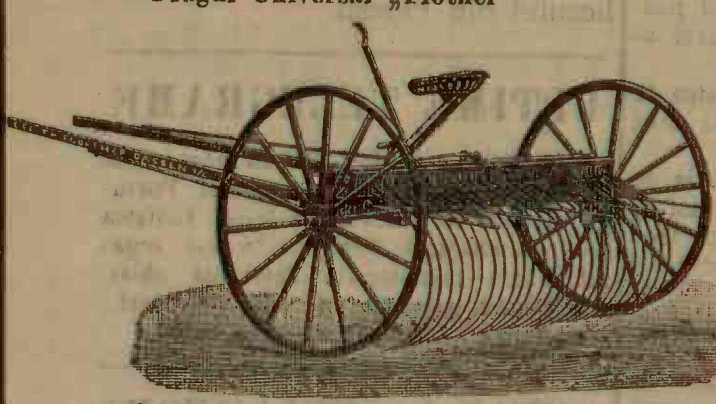
Grapa diagonală

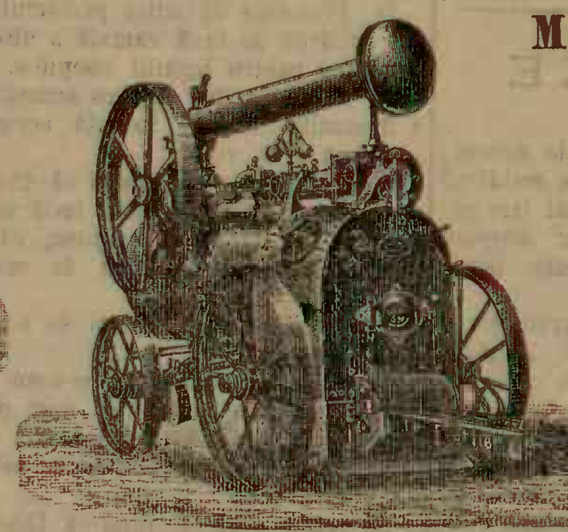
Plugul Universal „Flöther"

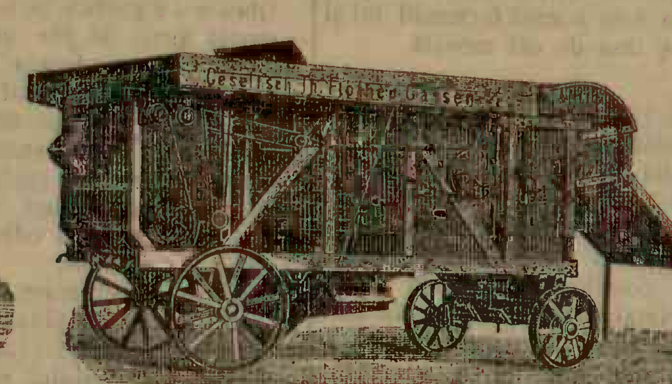
Plugul Universal doăbrasdare

Greble pentru strîns pae, fîn, etc.

Locomobilă cu aparat de ars pae automatic

Treerătóre patentată cu aparat înaintea scuturatorilor

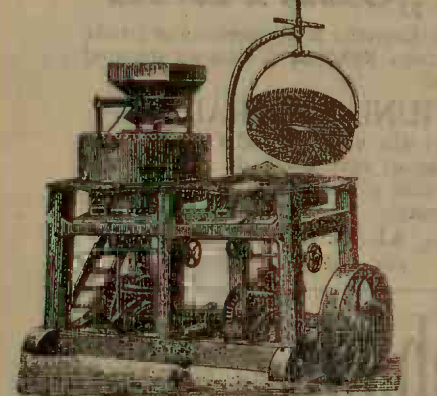

Trior cu ventilaţiune „Heid"

Semănătóre în lat sistem „Aberdeen"

din renumita Fabrică **THEDOR FLOTHER**, Gassen (Germania)

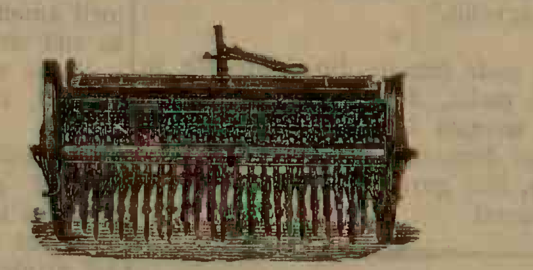
Móra dublă transportabilă

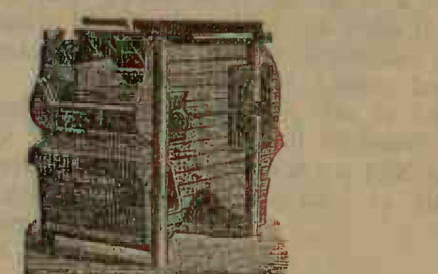
Pietre de móră franţuzescĭ „La Ferté sous Juarrè"

Batosă de porumb manuală

Semănătóre în rândurĭ „patent"

Vênturătóre sistem „Clayton"

A. L. PATIN

Bucurescĭ, 24, Calea Victorieĭ, 24, Bucurescĭ

MARE DEPOSIT

de Piane, Pianine, Orge şi

PHISHARMONICE

sistemele cele maĭ nouĭ & perfecţionate

VIORI, Viole, Violoncele, Contrabase, Guitare, Mandoline, Zithere, Flaute, Piccoline, Clarinete, Ocarine, etc. de la cele maĭ eftine până la instrumente de concert.

Viorĭ mute de studiŭ, Arcuşe, Coarde foarte bune şi durabile, Tocurĭ de Viorĭ, Viole, Violoncele şi toate accesoriile la aceste instrumente.

ARISTOANE

PHONIX Cel maĭ perfecţionat instrument cu tonurĭ de oţel, mecanica de fier şi cu o mare colecţiune de ariĭ române şi streine.

— Soliditatea Phönixuluĭ garantată. —

MUZICE de MASA

simple şi combinate, cu ariile cele maĭ noĭ române şi streine

Diverse objecte de fantasie cu şi fără Muzică pentru Cadourĭ.

— NOTE MUZICALE —

Pianinele se închiriază şi se vênd plătibil în rate lunare.

Preţurile foarte strict calculate.

PRIMA FABRICĂ SPECIALĂ

Mantale de impermeabile **Ploie**

PENTRU

Bărbaţi, Dame şi Copiĭ

Am priimit un bogat asortiment de Stofe de cauciuc din cele maĭ fine pentru sezonul de Vară

— Specialitate pentru Militari —

Mantale de DAME foarte elegante, servind şi contra prafuluĭ.

I. BENSIMON

Hotel MANU, Nr. 65, Calea VICTORIEI, Bucureştĭ

— Comandele din provincie se execută după mĕsură. —

ANUNCIU

Nu perdeţĭ ocaziunea de a câştiga 5.000 leĭ

NUMAĬ CU UN LEŬ

Loteria de Bine-Facere

pentru construirea Bisericeĭ şi Şcóleĭ Parochieĭ Evangelică reformată (calvină) din Brăila

—Autorizată de înaltul Guvern Român, sub Nr. 4477 a. c.—

Neputêndu-se vinde biletele până la termenul trageceĭ, am fost siliţĭ de a solicita încă un termen de 6 lunĭ, care ni s'a acordat de Onor. Minister cu ord. 6851, fixând ultimul termen al Trageceĭ LOTERIEĬ până la 16 Septembrie 1891. Cu toate acestea Comitetul loterieĭ avênd în vedere că cu ocazia serbătorilor Jubileuluĭ va putea vinde biletele, speră că tragerea va avea loc chiar în ziua de 16 Maiŭ curent.

Numerile câştigătoare se vor publica în *Monitorul Oficial*, *Adevĕrul*, şi într'un alt ziar din localitate. Preţul unuĭ Bilet UN LEŬ. Numĕrul total al biletelor este: 60.000 din carĭ 295 câştigurĭ în valoare de leĭ 20.450.

Biletele se află de vênzare în Bucureştĭ la depozitarul nostru principal D. R. Marcu, Strada Regală, Nr. 2, (Hotel Continental), de unde şi revînzătoriĭ 'şĭ pot procura bilete cu rabat, asemenea la toţĭ D-niĭ Bancherĭ, Librarĭ şi debitanţiĭ de tutun.

CĂŞTIGUL PRINCIPAL 5.000 LEĬ

1	a	5000	5000
1	„	2000	2000
3	„	1000	3000
60	„	100	6000
200	„	20	4000
30	„	15	450
295		Total . . .	20.450

BIUROUL COMITETULUĬ DE ORGANIZARE:

Preşedinte, J. Houtze — Vice-Preşedinte, G. Iani, — Secretar, A. NAGY — Casier, U. Waibl.

Compania de Gaz din Bucureştĭ

Avis

Compania de Gaz face cunoscut, că primind un mare asortiment de lustrurĭ, de bronz şi de cristal, lămpĭ de sufragerie, lămpĭ de vestibul, lyre şi alte aparate de iluminare, precum şi furnourĭ pentru gaz, învită pe Onor. Public să bine-voiască a visita biroul nostru din Calea Victorieĭ Nr. 94, unde se află expuse modele de toate aceste obiecte.

Direcţiunea.

Cel maĭ minunat Borviz

K IMPÉR RÊPÁTI

Cea maĭ bogată

APĂ MINERALĂ

în accid carbonic, şi

cea maĭ curată

Apă-Alcalin-Acidă

Se găseşte în toate magazinele de coloniale maĭ însemnate, în farmaciĭ şi în restaurante.

Depositul general se află la magazinul de făinărie şi coloniale G. GIESEL, Calea Moşilor, Nr. 64, Bucureştĭ.

Cea maĭ bună bĕutură rĕcoritóre şi de masă.

Bucurescĭ, — Tipografia Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta, 111.